

ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ ПРОСТОРОВИХ МЕЖ КОМПОЗИЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ ЛАНДШАФТНО- РЕКРЕАЦІЙНИХ КОМПЛЕКСІВ

Пономаренко В.І.

Науковий керівник – Коптєва Г.Л., канд. архіт., доцент

Формування просторових меж в структурі ландшафтно-рекреаційних комплексів міського середовища, взаєморозміщення і взаємодія житлових, громадських, природних та інфраструктурних складових стає більш важливим завданням, але в той же час виникає і суттєва проблема.

Дослідження композиційної ролі просторових меж архітектурно-містобудівної структури є актуальним, оскільки це пов'язано зі ще недостатньо вивченим питанням відчуття людиною простору, відчуттям себе в навколишньому середовищі і оцінюванням цього середовища як комфортного. Межі служать суттєвим організуючим фактором простору, вони є невід'ємною частиною образу, який формується в свідомості людини. Функцією меж є тільки розмежування, в той час як її образ має безліч інтерпретацій – перегородка, зв'язка, перехід, поріг і т. д. Таким чином межа є сильним бар'єром, це скоріше «шов», уздовж якого міцно з'єднуються два простори. Межа – це відчуття затишності, впорядкованості простору, орієнтації. Отже, виникає проблема невідповідності функції і образу меж в архітектурно-просторовому середовищі міста. В ході даного дослідження необхідно сформулювати принципи формування просторових меж в композиційній структурі на прикладі ландшафтно-рекреаційних комплексів, виявити і обґрунтувати композиційні принципи дії обмеження простору в архітектурно-містобудівних структурах через виявлення естетико-емоційних аспектів їх сприйняття.

Міське середовище має два основних типи простору: відкриті і закриті. До відкритих міських просторів належать незабудовані території, це водно-зелені системи, проспекти, набережні, пішохідні зони, площі, бульвари та інші елементи, які складають систему відкритих просторів. Коли людина знаходиться в таких просторах, то вона менше захищена від впливу природи. Також важливою характеристикою просторових систем є візуальний зв'язок. У міській структурі важливим аспектом сприйняття простору є потреба фіксації просторових меж, початку і кінця, яка закладена в людині ще на рівні архаїчної свідомості, як архітектурне вираження ситуації зіткнення якісно різних просторів у вигляді бінарних опозицій.

Межі служать організуючим фактором простору. Безперервність меж, близькість частин між собою, повтор ритмічних інтервалів, схожість, однорідність або гармонійна впорядкованість – ці якості полегшують сприйняття складного простору. Просторовими межами можуть виступати: міська забудова, лінійний парк, бульвар, огорожа, перепади рельєфу, межі середовища, малі архітектурні форми – ці елементи сприяють «зчитуванню» людиною підсвідомо характеру меж та ідентифікувати простори на інтуїтивному рівні.

Просторова структура міського середовища являє собою «каркас», утворений вуличною мережею, природним ландшафтом, архітектурними спорудами та іншими середовищними об'єктами і системами. Більшість міських просторів зливаються, «перетикають» один в одного, складаючи безперервний ланцюг різних «галузей діяльності» і вражень. При цьому просторові межі в міському середовищі або чітко не виявлені або взагалі відсутні, що ускладнює орієнтацію людини в просторі. Це ставить перед проектувальниками особливе завдання:

а) вміти «розділити» засобами архітектури суміжні простори, що зливаються разом;

б) знати прийоми «з'єднання», гармонізації не тільки функціональних процесів, але і вражень від різних куточків міста, що примикають один до одного.

Таким чином, важливим аспектом сприйняття простору є потреба фіксації просторових меж, початку і кінця, яка закладена в людині ще на рівні архаїчної свідомості, як архітектурне вираження ситуації зіткнення якісно різнорідних просторів у вигляді бінарних опозицій.

ЛАНДШАФТНА ОРГАНІЗАЦІЯ СЕЛЬБИЩНИХ ТЕРИТОРІЙ З ПРОБЛЕМНОЮ ЕКОЛОГІЄЮ

Хрущ А.А.

Науковий керівник – Коптєва Г.Л., канд. архіт., доцент

Навколишнє середовище є невід'ємною складовою життя кожної людини. У той же час енергія, що отримується за рахунок природних ресурсів, є опорою сучасності. Сучасна енергетика тягне за собою погіршення екологічної структури на всіх рівнях, як локальних, так і глобальних, але на даному етапі без неї людство не може рухатися вперед.

Екологічна ситуація в світі з кожним роком все погіршується, тому проблема впливів енергетичних станцій на навколишнє середовище стає особливо актуальною.

Найбільше екологічне навантаження несуть теплоелектростанції, зокрема минулого століття. Це обумовлено тим, що в період станов-